

lande at kunne affiges af skifteretten, som ogsaa selv vil kunne sørge for dens fuldbyrdelse; med hensyn til paaanke af kjendelse og paaankens opsættende virkning antages det samme at kunne gjælde som for de af skifterettens kjendelser, ved hvilke konkurs besluttes aabnet.

Endelig har vi ogsaa med hensyn til betingelserne for at faa et selskab sat under administration fundet at burde indtage en udtrykkelig bestemmelse om, at kontrolmyndigheden ikke skal kunne fremsætte begæring om administration i alle tilfælde, hvor den maatte have noget at udsætte paa et selskabs virksomhed, og selskabet ikke retter sig efter dens paalæg, men kun forsaavidt undladelsen af at efterkomme paalægget af kontrolmyndigheden skjønnes at medføre fare for forsikringstagerne. Paa den anden side har vi ogsaa fundet for et enkelt særlig graverende tilfælde, nemlig naar forsikringsfondet ikke er tilstrækkeligt, og det manglende beløb overstiger 2 pct. af den samlede livsfor sikringssum (livrenteforsikring ikke medregnet), at burde undrage spørgsmaalet om, hvorvidt administration skal indtræde, fra kontrolmyndighedens skjønsmæssige bedømmelse, og at foreskrive, at administration her ubetinget skal begæres. I dette tilfælde har vi da ogsaa fundet at maatte forbyde, at anskaffelsesomkostninger medregnes til udfyldning af forsikringsfondet.

Erfaring har vist, at der kan indtræffe tilfælde, i hvilke det bliver ønskeligt og nødvendigt for et selskab ikke alene for dets egen skyld, men ogsaa af hensyn til forsikringstagerne at kunne overdrage sin hele forsikringsbestand eller en bestemt del af denne til et andet selskab, saaledes at det selv for fremtiden bliver befriet for ansvar ligeoverfor forsikringstagerne. Gflier almindelige retsregler skulde vel vedkommende forsikringstager alle som en give sit samtykke til, at der blev truffet en ordning, hvorved de istedetfor sit gamle selskab faar et ganske nyt selskab at holde sig til. At kræve dette vilde imidlertid faktisk blive omtrent det samme som at negte adgang til at overdrage. Vi har derfor ment at kunne foreslaa, at saadan overdragelse skal kunne ske med samtykke af kontrolmyndigheden og under forudsætning af, at ikke en vis del af forsikringstagerne modsætter sig overdragelsen. Hvilket procenttal man her skal vælge, vil selvfølgelig altid bero paa et skjøn. Vi for vor del har troet at ramme det rette ved at foreslaa bestemmelsen saaledes, at det altid skal være nok til at hindre overdragelsen, at der mod samme nedlægges indsigelse af mindst en fentedel af forsikringstagerne. De regler, som vi forøvrigt har bragt i forslag paa dette punkt, tilsigter da kun i den udstrækning, som det overhovedet er muligt, at skabe sikkerhed for, at forsikringstagerne virkelig har faaet adgang til at fremkomme med sin udtalelse, forinden sagen endelig afgjøres, og at de tillige, forinden de tager sin bestemmelse, har faaet anledning til at gøre sig bekendt med, hvorledes stillingen i virkeligheden er. I saa henseende har vi da troet at burde paabyde, at det skal paaligge kontrolmyndigheden at paase, at samtlige forsikringstager, saavidt muligt, faar adgang til at udtale sig, og at kontrolmyndigheden tillige skal sørge for, at de herunder faar fornøden retledning. I det vi som følge heraf har maattet paalægge kontrolmyndigheden en pligt til paa forhaand at foretage en saadan undersøgelse af sagen, som efter omstændighederne maatte anses fornøden, forat den kan bedømme, om overdragelsen kan anses forsvarelig overfor forsikringstagerne, har vi imidlertid tillige fundet for et enkelt tilfælde at burde lade resultatet af denne undersøgelse være det afgørende. Finder kontrolmyndigheden, at overdragelsen af en eller anden grund ikke bør tilstedes, forekommer det os nemlig at være overflødig at sætte det store apparat med de forfikkredes stemmegivning igang. Forøvrig antager vi, at det saavel i dette tilfælde, som ellers, hvor kontrolmyndigheden finder ikke at kunne anbefale et andragende, i praksis vil komme til at stille sig saa, at den, forinden den afgiver sin endelige udtalelse, vil henvende sig til vedkommende selskab med henstillen om at afhjælpe, hvad der maatte stille sig veien. Som det vil sees, har vi ikke fundet at burde give forsikringstagerne i det overtagende selskab nogen indskyldelse paa sagens afgjørelse; de bør nemlig efter vor opfatning ikke mere her end ellers have nogen indskyldelse paa, hvorledes deres selskab forholder sig i sin optagelsespraksis.

Naar man, som i vore udkast skeet, slutter sig til autorisationsystemet, siger det sig selv, at man maa fordrø, at i tilfælde, hvor to eller flere selskaber vil slutte sig sammen paa en saadan maade, at hvert enkelt af dem derved befries for ansvar ligeoverfor sine forsikringstager, skal sammenslutningen ikke kunne ske, medmindre selskaberne dertil har faaet tilladelse. Thi der dannes jo i saadanne tilfælde et nyt selskab, og dette maa selvfølgelig som ethvert andet nyt selskab skaffe sig tilladelse, før det kan begynde sin virksomhed. Ligeledes maa det, da sammenslutning jo i sig tillige indbefatter en overdragelse af de ældre selskabers forsikringsbestand til det nye selskab, være klart, at